

ಕಂಡು ಆ ರೀತಿ ಅಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ತನ್ನ ಮಗಳು ಚುಕ್ಕಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುವಾಗ ಕನಸು ಬಿಡ್ಡು, ವಧ್ಯು ಒಡಾಡಿದ್ದನ್ನು, ಹುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು, ಕನವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಳು. ಆಗ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ್ಲು, ಅಟ್ಟದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅಂಚಿನಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಗೀರಿ, ಅಂಚಿನಕಡ್ಡಿಗಳ ತುದಿಗೆ ಬೆಂಂತೆಯ ತಾಗಿಸಿ, ಅವಾಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಚೆಕ್ಕಿ ಮತ್ತು ಇವಾಗಿ ಮಗಳನ್ನು ಕುರಿಸಿ, ಅವಳ ತಲೆಯಿಂದ ನೇಲದವರೆಗೆ ಮೂರುಸಲ ನೀವಳಿಸಿ ಅರದರ ಕವ್ಯ ಮಸಿಯನ್ನು ಹಣ್ಣೆಗೆ ಇಟ್ಟು, ಕೇಳಿಗೆ ಸವರುತ್ತಿದ್ದಳು. ‘ಸ್ವಾಷ್ಚಾಲ್ಲ, ಗಿಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲ ಕಣಮ್ಮ’ ಎಂದಳು ಚುಕ್ಕಿ. ‘ಮತ್ತೆ ಸದನಾಗಿ ಯಾಕೆಂದ್ದೇಹಂಗೆ?’ ಕೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಪಕ್ಕಿ ಹಿಡಿಯುವ ಸಾರ್ಥಿಗೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದರೆ ಮತ್ತಿನೇನಾದರೂ ಹೇಳಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು, ‘ಯಾಕ ಉಗುಳು ನುಂಗಿ ನೇತ್ತಿಗೇರ್ದಂಗಾತು, ಅದ್ದೇ’ ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಳು. ‘ಇಲ್ಲಿದಾಗ ಹೊದಲು ನೀನು ಮನಿಕೆಂಡಾಗ ನಿಟ್ಟು ಬಿಡ್ಡು ಎವ್ವುಸಲ ವಧ್ಯು ಕುಕ್ಕಿಯಿಲ್ಲ’ ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳ ಮಗಳು ಚುಕ್ಕಿ, ‘ಅದೇಲ್ಲ ಮದುವಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ, ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಕನಸು ಇಲ್ಲ ಯಾತ್ರುದು ಇಲ್ಲ’ ಎಂದಳು. ‘ನಿನ ಗಂಡ ಪ್ರಸಾದ ಎಂದು ಬತ್ತನಂತೆ, ನಿನು ಬಿಟ್ಟು ಅದೇ ಹೊಳೆ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, ‘ತೋಟದಾಗೆ ಎಲೆ ಕೊಯಿತಿದರೆ, ಒಂದು ಚಕ್ಷನೂ ಪ್ರಸರ್ತಿಲ್ಲ, ಇವತ್ತೆ ನಾಳಕ್ಕೋಣೆ ಬಚೋರ್ದು’ ಎಂದಳು ಚುಕ್ಕಿ. ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಸೆಯುತ್ತ, ‘ಎತ್ತದಾದ್ದು ಒಂದು ಹುಳನಾದ್ದು ಹುಟ್ಟಲಿ ಹೋಟ್ಟಿಗೆ, ಈ ಸಲ ಅವುನ್ನ ಪ್ರಸಾದ ಕೇಳನ್ನ’ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅಂದಳು. ‘ಅಲ್ಲಿ ಅವು ಕಾಟ, ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮು. ಒಂದರೆಡು ದಿನ ನೇಮುದಿಯಾಗಿ ಇರುತ್ತ ಬಿಡಲ್ಲ.’ ‘ಎಮ್ಮು ದಿನಾ ಅಮ್ಮ?’ ‘ಅದುನ್ನೆನು ಮಣಿಗೆ ಮಾಡದ? ಅಗಂಗಿದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತೇ, ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲ, ನಾವೆನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುತ್ತಂಡಿದೆವೆನು?’ ‘ಭಾಳ ದಿನ ಬಿಡ್ಬಿಬಾರ್ದ ಕೆಂ. ಬತ್ತ ಬತ್ತ ವಯಸ್ಸು ಬರುತ್ತೇನು, ನೋಡು ಕೂದಲೆಲ್ಲ ನೆತ್ತುಕುಮಿದಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಮದುವೆ ಆಗಿ ಬಿದು ವರ್ವ ಆಗುತ್ತೇ.’ ‘ಮುಂದಿನ ವರ್ವಕ್ಕೆ ಅರಾಗುತ್ತೇ’ ಎಂದು ನಕ್ಷೆಲು ಚುಕ್ಕಿ. ‘ನೀನಿನ್ನುವೇ ಹುಡ್ಡಿ ಆಡ್ಡಂಗೆ ಆಡ್ರಿಏಯ, ಇನ ತಲೆಗೊಂದು ಮಾತಾಡ್ಡ ಮಾರ್ಲೆ.’ ‘ಅಂಬಗೇರ್ನನು?’ ‘ಈ ಸಲ ಪ್ರಸಾದ ಕೇಳನ್ನ, ಆಗಿಲ್ಲ, ಅಂದ್ರೆ, ದೊಡ್ಡಾಸ್ತ್ರೆಗೆ ತೋರಿಸ್ತೇ, ನನಕ್ಕೆಲಿ ಕಾಯಿಕಾಗಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಬೆಂಧೋಲೆನು ಮಾರಿ ದುಡ್ಡ ಕೊಡ್ಡಿನಿ.’ ‘ನಿನು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಅಂತ ದುಗ್ಂತಿ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಸುಮಿರಮ್ಮ’ ಎಂದಳು.

ಇವರು ಹೀಗೆ ಮಾನು ಯಾಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಚಚ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಚುಕ್ಕಿಯ ಅಪ್ಪ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಬಂದು. ಎತ್ತರದ ಆಳು. ಕವ್ಯ ಅಲ್ಲದ, ಗೋಧಿಬಣ್ಣವೂ ಅಲ್ಲದ ಇವರೆಡೂ ಮಿಶ್ರಣಗೊಂಡಂತಹ ಮೈಯ ಬಣ್ಣ. ಏರಡೂ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರದ ಕಳಾವರದ ಸೀಗಳು. ‘ಪಾಪ, ಒಂದು ತಂಬಿಗೆ ನೀರ ತಕಬಾರಮ್ಮ’ ಎಂದು ಮಗಳು ಚುಕ್ಕಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಒಂದು ತಂಬಿಗಿಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಎಲ್ಲಾದಿಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವಾಸವಿದ್ದುದರಿಂದ ಬಾಯಿ ಕೆಂಪಗೆ ಇತ್ತು. ಈಗಲೂ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಒಂದು ಜೊರು ಎಲ್ಲಾದಿಕೆ ಇತ್ತು, ನೀರನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮುಕ್ಕಿಳಿ ಉಗುಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು, ಉಳಿದ್ದನ್ನು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು, ಅದನ್ನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಇಟ್ಟ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಹತ್ತಿಯ ಬ್ರಹ್ಮಗಳನ್ನು ಹೊಸೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಾಗಳನ್ನು ಕಡವಕಲ್ಲಿನ ನೇಲದ ಹಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು, ‘ಗುಡ್ಡೆತಗೆ ಬೋಲು ಮುಳ್ಳು ಬೇಳಿದ್ದೇನ ಅಲ್ಲ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ‘ಅಯ್ಯೋ ಅದ್ದು ಕತೆ ಏನೇಲ್ಲೇಯ, ಸಾಕಾಿಹೋತ್ತು’ ಎಂದ. ‘ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆಯಾಕಿಲ್ಲವೇ. ಮೂರು ವರ್ವಕ್ಕೆಬ್ಬಿಂದು ಸಲ ಕ್ಕೀನ್ನು ಮಾಡೇರುದು.’ ದೀಪಾವಳಿ ಕಳೆದ ಮಾರನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಉರಬಾಗಿಲ ಗುಡ್ಡೆ ಪೂಜೆ. ಈ ಉರನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ಹೊದಲು ಉರಿನ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ಇಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಗಡಿಯೆಂದು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಲ್ಲನ್ನು ಇಟ್ಟು ಉರನ್ನು